

DE JODEN IN NEDERLAND

DOOR JAN DE HAAS

MATERIAALDIENST DER N.S.B.
SSTRAAT 7 - UTRECHT
2e DRUK

NUCHTER BEKEKEN:

DE JODEN IN NEDERLAND

HERINNERINGEN, FEITEN,
CIJFERS EN UITSPRAKEN
OVER DE JODEN

DOOR

JAN DE HAAS

UITGAVE MATERIAALDIENST DER N.S.B.
KRUISSTRAAT 7 - UTRECHT
2e DRUK

1. De ontwikkeling van de joodsche vrijheid.

De onwetendheid, die een belangrijk deel van het Nederlandsche Volk in deze dagen aan den dag legt ten aanzien van het joodsche vraagstuk, is in scherpe tegenstelling met de welbewust doorgevoerde maatregelen van onze voorouders. Reeds voor eenige eeuwen kenden de Vereenigde Nederlanden — evenals trouwens de meeste Europeesche volkeren — tal van wetten en voorschriften welke alle gericht waren op hetzelfde doel: een nauwkeurige scheiding in stand te houden tusschen de eigenlijke Nederlandsche bevolking van deze gewesten en de als gasten binnengekomen joden. In de tweede plaats moesten de Nederlanders door al deze voorschriften tegen deze elementen worden beschermd. De aan „ghetto's" herinnerende jodenbuurten in enkele groote steden als Amsterdam en Den Haag spreken thans nog op overtuigende wijze van de uitzonderingspositie, die de joden in Nederland naar den wil van het Nederlandsche Volk innamen.

Het is op zijn minst misleidend deze historische feiten te willen „verklaren" of ze te willen verdoezelen door een gebrek aan beschaving aan te voeren dat onze voorouders zou hebben gekenmerkt. Barbaarschheid en middeleeuwsche bekrompenheid, de geliefde stokpaardjes van super-humane geesten, hadden daarmede niets uitstaande.

De Germaansche Nederlanders kenden de waarde van hun afkomst en hun ras. Zij kenden de noodzaak, opgelegd door de toekomst van hun Volk, dit ras zuiver en onvermengd te houden. Met gerechtvaardigden trots konden zij wijzen op hun Vaderland, hun eigen bodem, ontworsteld aan de golven, behouden in fellen strijd tegen vijandelijk-vreemde machten. Dien bodem, gekocht en geheiligd met hun bloed en hun

zweet, wenschten zij niet gelijk-op te deelen met een zwervende groep menschen van oostersche afkomst. Rasbewustzijn en zelfbewustzijn, gepaard aan de practische ervaringen, brachten hen tot hun strenge, maar door de historie als juist bewezen houding.

Vele tientallen jaren zijn er voor noodig geweest om in die houding verandering te brengen. Slechts heel langzaam werkte in de Europeesche volkeren de verslapping door, die in de geschiedenis der 18e eeuw als „verlichting" staat beschreven. „Verlichting" beteekende, kort gezegd, een verwisselen van de strenge wetten der natuur voor de onpractische en voor de volken schadelijke verstands-overwegingen welke door eenige zoogenaamde wijsgeeren werden gepropageerd.

Eerst de Fransche revolutie bracht, verder ingaande op deze geestelijke verzwakking, een ander element naar voren in den strijd voor dezelfde idealistische beginselen van vrijheid en menschenrechten. De leidende figuren van deze omwenteling vonden hun aanknoopingspunten bij de groote massa's der West-Europeesche volken, door te speculeeren op sociale wantoestanden, ongunstige economische verhoudingen en op de verwording van zeer vele hooggeplaatsten, die uit hoofde van hun positie leiding aan de volken hadden moeten geven. Het brengen van „vrijheid" voor alle menschen hield ook in „vrijheid" voor de joden temidden van de volken, waarin zij tot dusver een afgezonderd leven hadden moeten leiden.

De gepredikte „gelijkheid" van alle menschen schakelde de natuurlijke verschillen van ras, afkomst en bodemverbondenheid uit.

Tenslotte moest de „broederschap" vanzelfsprekend óók een einde maken aan den natuurlijken afkeer van de volken tegenover de vreemd-geaarde joden.

Als logisch gevolg van de Fransche revolutie kreeg het jodendom in de Europeesche volken de vrijheid die het vroeger had moeten ontberen. De vraag in hoeverre de stelsels van liberalisme, democratie en marxisme de practische uitwerking van de revolutiebeginselen tot stand brachten, is feitelijk van ondergeschikt belang. Hoofdzaak is, dat in onze eeuw, dank zij deze stelsels, de persoonlijke en staatkundige vrijheid van

de joden even groot was als die van de gastheervolken zelf en dat van de zijde der regeeringen geen verschillen meer werden gemaakt tusschen de joden en de oorspronkelijke bevolking. Van dezen voor hen zooveel gunstiger omstandigheden hebben de joden een dankbaar gebruik gemaakt om hun toch reeds sterk-gegroeiden invloed nog uit te breiden en de lang-gewenschte machts-positie te verwezenlijken.

2. De ontwikkeling van de joodsche macht in Europa.

De joden hadden bij hun streven één factor van geweldige kracht in hun voordeel: zij hielden vast aan het beginsel dat àndere volken buiten werking hadden laten stellen. Zij hielden vast aan de begrippen van ras, raszuiverheid en rasverbondenheid. Zij werden wel staatsburger in den Franschen, den Nederlandschen, den Engelschen of den Duitschen staat, maar zij bleven ondanks alles en vóór alles: jood. Zij bleven de joodsche belangen op den voorgrond stellen en hielden vast aan de banden die hen allen, grenzen en afstanden ten spijt, door het bloed en de geaardheid verbonden.
Ziet daar de eerste grondslag voor een joodsch machtsapparaat over de geheele wereld. Joodsche bevolkingsgroepen in alle staten waren de peilers voor een overkoepeling van alle volken. Het waren de eerste cellen van een hechte, internationale organisatie.
Pers, film en radio, — de organen der volksvoorlichting, — zijn de voornaamste middelen bij het vormen van de publieke opinie. De joden hadden er belang bij in deze organen gunstig, of in ieder geval niet ongunstig te worden beoordeeld. Zij wisten dat de massa over hen zou gaan denken wat in deze organen over hen zou worden geschreven, getoond en gezegd. Zij hadden dus deze middelen, die in den modernen tijd een geweldigen invloed hebben gekregen, hard noodig. Eerst om de volkeren te doen gewennen aan den nieuwen toestand van „gelijkheid", dan ook om afkeuring van hun daden te voorkomen, en ten slotte in hoofdzaak om hùn ideeën en inzichten, hùn denkbeelden en opvattingen aan alle menschen als de volle waarheid voor te houden, in te prenten en te doen aanvaarden.

Het viel den joden te gemakkelijker deze organen in handen te houden, naarmate zij werden ondergebracht in reusachtige, commercieele bedrijven, met vertakkingen over de geheele wereld, die een dankbaar beroep konden doen op de internationaal-joodsche organisatie en de internationaal-joodsche geldbronnen.
Na de volksvoorlichting is de volkshuishouding van het grootste belang. In den tijd dat alle staten democratisch en dus kapitalistisch werden bestuurd, speelde het geld, het grootkapitaal, de hoofdrol. De bezitter van het geld was de heerscher in de gemeenschap. De joden dienden dus het grootkapitaal te beheerschen, vooreerst de groote centra op de beurzen van New York, Londen en Berlijn. Zij konden daarin des te gemakkelijker slagen, aangezien zij zich, reeds eeuwen vóór hun emancipatie, met den geldhandel en het credietwezen hadden beziggehouden. Hun verspreid-zijn in alle landen bleek ook hier een hulpmiddel van bijzondere kracht. De joodsche bankhuizen als die van Mendelssohn en Rothschildt, met hun filialen in alle belangrijke hoofdsteden, zijn daarvan een stellig bewijs. Geld- en goederenmarkt waren ten slotte in het kapitalistische stelsel zoo nauw aan elkaar verbonden, dat een overheerschende positie in het kapitaalswezen den joden ook de macht over en het toezicht op de productie en de consumptie verschaften.
De overbrenging van de verworven geldmacht op de staatsapparaten van de voornaamste landen, was slechts een kwestie van tijd. Een internationaal-aanvaard stelsel als de democratie, dat er een gewoonte van maakte, een belangrijk deel van de staatshuishouding te bekostigen uit leeningen, was in feite afhankelijk van het bank-kapitalisme, dat de vereischte millioenen ter beschikking moest stellen. Het is duidelijk en van joodsch standpunt bezien ook logisch, dat de joden hun bemiddeling bij de geldverstrekking niet uitsluitend lieten betalen met een zekere rente, maar wel degelijk hun joodsche inzichten naar voren brachten, die men op verschillend terrein diende toe te passen, om ook voor de toekomst van verdere leeningen verzekerd te zijn.
Op deze betrekkelijk eenvoudige wijze veroverden de joden

zich in Europa een fantastisch-vèrstrekkenden invloed, met als grondpijlers: geldmacht, internationale organisatie, contrôle van de staatsmacht. Het pleit voor hun veelzijdigheid, dat zij de leden der volksgemeenschappen daarbij ook in zekere mate inschakelden. De internationale democratie rustte op partijen. De volksvoorlichting zorgde voor de aanhankelijkheid van de volken aan deze partijen. De joden zorgden voor een behoorlijken invloed in de partij-besturen, hetzij door het bezetten van belangrijke plaatsen in die besturen, hetzij door het beïnvloeden of omkoopen van de leidende figuren der partijen.

Na den wereldoorlog lag de macht in Europa feitelijk in joodsche handen.

Dit alles geldt voor de positie van de joden in geheel Europa. Het is dus de algemeene zijde van het internationale jodenvraagstuk. Er moet een scherp onderscheid gemaakt worden tusschen deze algemeene zijde en de beteekenis van het jodenprobleem voor de verschillende Europeesche volken afzonderlijk. Wie dit onderscheid niet in het oog houdt, loopt gevaar de objectiviteit te verliezen en te verruilen voor een ongewenschte eenzijdigheid, die speciaal tot uitdrukking kan komen in de maatregelen die men ter oplossing hiervan wenscht te nemen.

Het jodenvraagstuk immers heeft voor elk land en voor elk Volk een ander karakter. Het is dringend voor geheel Europa, het vraagt ook dringend om een algeheele en algemeene oplossing. Maar in het eene land is die noodzaak sterker dan in het andere land. In het eene Volk is de practijk anders dan in het andere Volk.

De practische, onmiddellijk-actueele beteekenis van het probleem is afhankelijk van de mate waarin een Volk met de joden in aanraking komt, de mate waarin de aanwezigheid, de macht en de invloed van de joden zich doen gevoelen in het dagelijksche leven van de afzonderlijke volksgenooten.

Het is aan geen twijfel onderhevig dat Duitschland het zwaarst van de joden heeft te lijden gehad. Het overblijfsel van het Duitsche Rijk nà den wereldoorlog, de „Weimar-republiek", kende geen verborgen joodschen invloed meer. De oostersche

overheersching van alle onderdeelen van het leven trad daar zoo duidelijk in het licht van de openbare bekendheid dat er geen verschil van meening kòn bestaan over het al of niet voorhanden zijn van een joodsch vraagstuk. Het Duitsche Volk heeft in zijn geheel de joden leeren kennen. Elke Duitscher, elke Duitsche vrouw wist uit ervaring wat een noodlijdend Volk van parasiteerende joden te lijden had. Het heeft voor ons geen beteekenis, dit alles met voorbeelden, cijfers en andere feiten nader toe te lichten. Maar het is goed, de herinnering daaraan levendig te houden aangezien het de groote voortvarendheid verklaart en rechtvaardigt, die de Duitsche regeering aan den dag heeft gelegd bij de bevrijding van het Duitsche Volk van ondermijnende, volksvreemde invloeden.

3. De gevaren in Nederland en de redenen waarom zij niet gezien werden.

In Nederland stonden de zaken anders dan in Duitschland. Het aantal joden en het percentage tegenover de eigenlijke bevolking waren hier veel kleiner. Hun verschijning in het openbare leven was, — buiten Amsterdam en een enkele andere plaats — slechts tot enkele terreinen beperkt. Hun macht en invloed, — ook in Nederland wel degelijk bestaande — bracht hen veel minder dan in het land van onze oosterburen in aanraking met de groote massa van het Nederlandsche Volk. Hun positie was hier te lande veel meer bedekt. Zij beheerschten sleutelposities, niet door ze te bezetten, maar door de bezetters ervan onder hun invloed en in hun afhankelijkheid te brengen. Het is vooral daaraan te wijten, dat ons Volk zoo weinig van het joodsche vraagstuk heeft bemerkt, er zoo weinig van heeft begrepen en er ook heden ten dage nog slechts zulk een geringe kennis van heeft. Enkele voorbeelden kunnen dit verduidelijken.
Wie aan een volksgenoot vertelde, dat de wereld van film en bioscoop geheel in de handen van joden was, kon ten antwoord krijgen dat de programma's toch maar best bevielen, en dat trouwens de directeur van déze bioscoop en de eigenaar van

die àndere bioscoop heelemaal geen joden waren. Die joodsche overheersching was dus „logischerwijze" een sprookje.
Zulk een volksgenoot dacht in zijn eenvoud niet aan het monopolistische lichaam, dat „Nederlandsche Bioscoopbond" heette. Hij dacht er al evenmin aan, dat het bestuur van dezen bond voor het grootste deel bestond uit leden van joodsch bloed. Hij wist niet, dat de bioscoopdirecteuren, exploitanten en eigenaars in de practijk volkomen afhankelijk waren van de filmverhuurkantoren, waarvan hij al evenmin de joodsche samenstelling kende. Hij wist niet, dat de reglementen van den Bond een welhaast dictatoriale macht gaven aan het joodsche bestuur, dat deze macht met middelen als boycot, sluiting en geldelijke boetes uitoefende. Hij was nooit in de gelegenheid een bezoek te brengen aan de streng-besloten filmbeurs in Krasnapolsky in Amsterdam, waar men als niet-jood met den nek werd aangezien. En bovendien: Hij dacht er niet aan, uit te gaan pluizen wie de geldschieters en directeuren waren van de Engelsche, Amerikaansche en vroeger ook Duitsche filmconcerns, waarvan hij de producten zoozeer bewonderde. Het doortrapt geraffineerde spel van de groote filmjoden in Hollywood bleef voor hem verborgen.
Wie sprak van joodschen invloed op de pers werd in een minimum van tijd van de sokken gepraat met een verwijzing naar het verbazend geringe aantal joodsche journalisten, dat bovendien nog slechts bij een bijzonder klein aantal bladen werkte.
Maar vergeten werd dat de Nederlandsche dagbladen voor de belangrijke nieuwsvoorziening aangewezen waren op persbureaux en agentschappen. Het A.N.P. — het vroegere Vaz-Dias — voor de binnenlandsche berichten, het zoogenaamd Engelsche bureau Reuter en het zoogenaamd Fransche bureau Havas voor de buitenlandsche berichten. Men dacht er niet aan, dat het juist de redacteuren van deze bureaux waren, die hun joodsche geaardheid neerlegden in de berichten, hun joodsche visie gaven op alle gebeurtenissen, en die, met de doodonschuldige nieuwtjes, aan alle bladen het tendentieuze gif doorgaven, dat dan door het publiek als het „werk" van zuiver-Nederlandsche journalisten, werd opgevat, gelezen en

geloofd. Deze altijd verzwegen omstandigheid verklaart tevens, waarom de Nederlandsche pers in de jaren van 1933 tot 1940 door de eenzijdige joodsche berichtgeving van Reuter en Havas een volkomen anti-Duitsch beeld verkreeg.

De joden waren wel zoo verstandig de verslaggeverij van plaatselijke vergaderingen, ongelukken, branden, gemeenteraden en jaarvergaderingen van voetbalclubs en geitenfokvereenigingen aan de werkelijk-Nederlandsche redacteuren en verslaggevers over te laten, opdat het publiek, dat deze volijverige werkers bij tal van gelegenheden aanschouwde, eens te meer zou gelooven in het Nederlandsche karakter van de Nederlandsche pers. De afhankelijkheid van vele groote bladen van hun belangrijkste adverteerders als warenhuizen, bioscopen, groote industrieën, was ook aan de journalisten zelf terdege bekend. Het publiek heeft nooit geweten in welke mate deze joodsch-kapitalistische instellingen mee-beslisten wat wel, maar vooral ook, wat niet in de bladen zou verschijnen.

De Nederlandsche arbeider aan wien verteld werd dat het bedrijfsleven in ons vaderland zich in joodsche handen bevond, haalde de schouders op. Hij dacht aan zijn opperman, zijn fabrieksbaas, zijn afdeelingschef en zijn directeur: Geen van allen jood. Maar hij dacht niet aan de commissarissen, hij piekerde niet over de vraag wie de aandeelen in handen hadden van het bedrijfskapitaal, hij kwelde zich niet met gedachten over de bankinstelling waarbij zijn bedrijf was aangesloten en den mogelijken joodschen invloed daarin.

De toegang tot de Effectenbeurs in Amsterdam of Rotterdam stond slechts open voor degenen die onmiddellijk bij het effectenvak betrokken waren. Een hooge toelatings-som maakte het den doorsnee-Nederlander onmogelijk daarin door te dringen. De uiterlijke kenteekenen van de verjoodsching van ons geldwezen gingen daarom aan de massa van ons Volk voorbij.

Deze weinige voorbeelden zijn voldoende om den algemeenen toestand in Nederland te kenmerken. De middelen der volksvoorlichting leerden stelselmatig aan het Nederlandsche Volk bij de joden alleen het goede of schijnbaar-goede en onschuldige te zien, het normale, datgene wat zij in practische omstandigheden met het volk gemeen hadden. Nooit werd een gelegen-

heid verzuimd om de zoogenaamde verbondenheid van Nederlanders en, — naar een wanstaltige democratische uitdrukking — „joodsche Nederlanders" te onderstrepen.
Het kan niemand verwonderen, dat de groote massa van ons Volk onder deze omstandigheden op den duur geen onderscheid meer kon maken tusschen waarheid en verdichtsel, tusschen feit en voorwendsel. Het laat zich alleen hieruit verklaren, dat de meest orthodox-christelijke groepen der bevolking zelfs geen waarde meer konden hechten aan practische waarschuwingen, die in hoogst-duidelijke termen door gewaardeerde leermeesters en voormannen als Maarten Luther en Abraham Kuyper waren gegeven, evengoed als door verschillende Pausen en andere hoogwaardigheidsbekleeders der Roomsch-Katholieke Kerk.

4. De les van Amsterdam.

Er is, zooals in den aanvang werd vastgesteld, naast de Nederlandsche nationaal-socialisten, nòg een groep van ons Nederlandsche Volk welke de joden in hun ware gedaante heeft leeren kennen en die daardoor den werkelijken toestand ten aanzien van het jodenvraagstuk in Nederland heeft gezien en erkend. Deze groep wordt gevormd door vele middenstanders en arbeiders in de landshoofdstad Amsterdam.
Vanouds verleende de Amstelstad aan een groot aantal joden herberg en onderdak. De oude „jodenbuurt" is de plaats waar ze vele jaren lang in afzondering van de overige bevolking hebben geleefd, en vanwaar ze zich na het verkrijgen van de vrijheid, slechts gedeeltelijk over de rest van de stad hebben verspreid. Amsterdam was aan deze joden langzaam aan gewend geraakt. De bevolking had van hen slechts heel weinig directen last, zoodat het jodenvraagstuk practisch voor de hoofdstad dezelfde beteekenis had als voor de overige deelen van Nederland: een wel-aanwezig, maar niet-begrepen probleem.
Het jodenvraagstuk is in Amsterdam actueel geworden — dat wil zeggen dat het in onmiddellijk contact kwam met de bevolking zelve — in de jaren na 1933, volgende op de machtsovername in Duitschland door Adolf Hitler.

De joodsche kliek, die in Duitschland vóór 1933 de lakens uitdeelde, en daar het Duitsche Volk in een noodtoestand van vrijwel onoverzienbare afmetingen had gebracht, koesterde geen illusies aangaande de nu aan de macht gekomen tegenstanders. De N.S.D.A.P. had nooit verheeld, dat zij de practijken, in Duitschland toegepast, misdadig achtte en dat zij de vroegere regeerders, met de joden vooraan, daarvoor verantwoordelijk stelde. De machtsovername beteekende dus voor alle joden en politieke misdadigers het sein voor een overhaaste vlucht. De een slaagde er sneller in zich te redden dan de ander. Daardoor ging de emigranten-uittocht gestadig door, om in den herfst van 1938, na den moord op Von Rath te Parijs en de daarop volgende tegenmaatregelen in Duitschland, opnieuw groote vormen aan te nemen.
Aanvankelijk splitste de emigrantenstroom zich in verschillende groepen, die, al naar gelang van de omstandigheden, naar Weenen, Praag, Boedapest, Parijs of Amsterdam gingen. Later, na de aansluiting van het voormalige Oostenrijk bij Duitschland en de bevrijding van het Sudetenland, bleef Amsterdam als hoofdcentrum van de activiteit der vroeger „Duitsche joden" over.
De Amsterdamsche bevolking had er in den aanvang geen vermoeden van wat voor slag lieden in haar stad werd opgenomen. De pers vertelde dat het „arme" vluchtelingen waren, verdreven van huis en haard, losgerukt uit het familie-verband. Sommige kranten wisten roerende verhalen te geven over „schrille" tooneelen aan de grenzen. Het eene blad zag er sensatie in, het andere politieke winst. De partijleiders van diverse pluimage haastten zich een gelegenheid te zoeken om van hun sympathie blijk te geven. Het „stond" immers om mee te leven met de slachtoffers der Hitler-terreur . . . De in Nederland gekweekte pro-joodsche en anti-Duitsche stemming bood een welkome gelegenheid om de aandacht af te leiden van den nood van ons Volk, van de economische ineenstorting die onze volkshuishouding bedreigde.
Amsterdam slikte dat. Vele Amsterdammers haalden de joden uit Duitschland in alsof het de beste en meest hoogstaande menschen waren die men op de wereld maar kon vinden.

Over hulp hadden de immigranten niet te klagen. De reeds in Nederland aanwezige joden gaven eens te meer een bewijs van hun rasverbondenheid. Sommigen hielpen met geld, anderen met de faciliteiten, die ze door een in het openbare leven verworven positie konden bieden. Het is kenmerkend, dat de Nederlandsche regeerders er niet in slaagden de werkloosheid van honderdduizenden Nederlandsche arbeiders te verminderen, maar dat het wèl mogelijk bleek 50.000 of 60.000 joodsche immigranten in korten tijd te helpen aan werk, dat, te oordeelen naar den snelgroeienden welstand van deze groep, zeer behoorlijke resultaten afwierp. Een Nederlandsche werklooze, die, het stempelen en hand-op-houden moede, een eigen zaakje wilde opzetten, stuitte terstond op tal van moeilijkheden bij ambtelijke instanties, bij groothandelaren en fabrikanten. Men stond „sceptisch" tegenover zulke pogingen, geloofde niet aan de kans op welslagen, zag geen mogelijkheid een miniem bedrijfskapitaaltje of zelfs maar een handelsgeld ter beschikking te stellen. Maar wat met een Nederlander niet kon, werd bij immigranten tot werkelijkheid. Kleine handelsagenturen, kleine confectie-ateliers, eethuizen, bakkerswinkels en slagerijen verrezen als paddestoelen uit den grond. Immigranten verschenen op de markten en namen daar nieuwe stalletjes in. Immigranten wisten aan ventvergunningen te komen, die naar werk snakkende Nederlanders nooit hadden kunnen verkrijgen.

De immigranten namen snel toe in welvaart en begonnen hun tevredenheid daarover tot uitdrukking te brengen door het openbare leven voor zich op te eischen. Daar, in het luxebedrijf, in café's, restaurants, hotels, vermakelijkheden en cabarets, begon de bevolking voor het eerst te begrijpen welk slag menschen in de hoofdstad was binnengehaald.

De „arme vluchtelingen" schaften zich groote luxe wagens aan. Ze vulden op alle mogelijke uren van den dag de zalen en terrassen van café's en restaurants met hun luidruchtige aanwezigheid, hun protserige opsnijderij, hun brutale blikken naar Nederlandsche vrouwen, hun onbeschaamde gesprekken, gevoerd in een wanhopig mengsel van geradbraakt Nederlandsch en geradbraakt Duitsch.

Theater-joden als Nelson en Strauss, — in Duitschland berucht om de smerige kijkspelen die ze in den ergsten tijd van de oude republiek aan het Duitsche Volk voorzetten durfden —, kwamen in Nederland hun „werk" voortzetten. Nelson installeerde zich in het joden-cabaret van het joden-theater Tuschinski en maakte daar felle politieke propaganda. Een oude schouwburg werd herdoopt met den naam Plaza en aanschouwde een perverse immigranten-revue, die tenslotte op een faillissement uitdraaide, waarbij artisten en personeel tevergeefs naar salarissen bleven uitzien.

„Groote" joden als Wreszinsky en Holzmann gaven in de groote hotels hun besloten nachtfeesten, orgiën van vunzigheid. „Kleine" joden vergrepen zich aan de arbeidersmeisjes die, door schrijnenden nood gedwongen, op de immigranten-ateliers voor hongerloontjes moesten ploeteren. Ofschoon de Amsterdamsche zedenpolitie hardnekkig vasthield aan de gewoonte, over dit soort schandalen geen inlichtingen te verstrekken, lekte daarvan toch in de naaste omgeving van betrokkenen en slachtoffers voldoende uit, om de bevolking de haren te berge te doen rijzen. Het personeel van de hotelbedrijven begreep al spoedig dat hun nieuwe klanten behoorden tot de lieden, die wel veel lawaai maken en onzinnig hooge eischen stellen, maar als het er op aankomt, slechts weinig zakelijke bedrijvigheid brengen en de fooien het liefst vergeten.

Mèt den immigrantenstroom bleek Amsterdam ook de internationaal-joodsche misdadigers te hebben opgenomen. Smokkelcomplotten maakten de grenzen onveilig. Wapens waren een geliefkoosd middel voor dezen handel. Maar ook deviezen hadden een groote aantrekkingskracht, zoo goed als de „menschen-smokkel": het illegaal over de grens brengen van vluchtelingen tegen onmogelijk-hooge beloningen. Veel processen wegens oplichting zijn gevoerd door immigranten tegen immigranten-smokkelaars!

Handiger en grooter werkten lieden als Wreszinsky, die de Amsterdamsche Bank een millioenstrop bezorgde, trouw geholpen door enkele handlangers in de leiding van de Bank. Holzmann legde zich meer toe op het leveren van wapens aan rood-Spanje en aan de communistische centrales in ver-

schillende landen. Deze Poolsche jood, die later naar Engeland doorreisde, toen de regeering hem, onder den druk van hoogst bezwarende onthullingen het land moest uitwijzen, maakte nog een bijzonder voordeelig zaakje met de levering van een flinke partij onbruikbare gasmaskers aan de jiddisch-marxistische burgerwacht.

Maar ook in de gewone kringen van de bevolking begon de afkeer tegen de immigranten steeds grootere vormen aan te nemen. Amsterdam-Zuid, het stadsdeel waar de meeste gevluchte joden hun intrek hadden genomen, verwierf den naam van „nieuw-Jerusalem". De tramlijnen naar deze buurten heetten in den volksmond „Palestina-express". De niet-joodsche bewoners van Zuid werden wel heel zwaar op de proef gesteld. Zij maakten het mee, dat eenige tienduizenden oosterlingen neerstreken in een Nederlandsche stad, geheele huizen volpakten met menschen — vaak in iedere kamer een compleet gezin.

De middenstand begon de concurrentie van de immigrantenzaken ook steeds sterker te gevoelen. Behalve de confectiebranche, waren het in het bijzonder ook veel bakkerijen, die het moesten ontgelden. Een joodsche veehandelaar Wolff richtte een serie bakkerijen in, „Wostra" genaamd, waar alle voorschriften van socialen aard met voeten getreden werden. Men bakte en verkocht er lustig op los; de knoeierijen maakten het mogelijk te leveren tegen prijzen, die een nieuwen broodoorlog van ongekende scherpte deed uitbreken. Kenmerkend voor de mentaliteit van de marxistische pers is een aanval dien „Het Volk" op deze immigrantenpractijken deed, echter schrijvende over den „Duitschen bakker Wolff". Op deze wijze werden met de misdaden van de immigranten de boycot van Duitschland en de anti-Duitsche stemming gediend . . .

Terwijl de Zondagssluitingswet het den Nederlandschen middenstander verbood op Zondag zaken te doen, stond het joden en immigranten vrij, op dien dag wèl hun winkels open te houden en hun klanten ook aan huis te bedienen. Bij de joodsche venters met aardbeien en ander fruit, die reeds eerder de rust van den vroegen Zondagmorgen met hun geschreeuw verstoorden, kwamen nu ook de leurders met „Vhersch

brood". Het is duidelijk, dat wederom vele Amsterdammers erin liepen, hun eigen bakker voorbijgingen en Zondags „lekker" versch brood bij de joden gingen halen.
De uitbuiting door immigranten-werkgevers is ook heden ten dage nog in de hoofdstedelijke arbeiderswijken berucht. De vergoeding waarvoor Nederlandsche meisjes zich in kleine, bedompte huisateliers moesten afbeulen tart iedere nadere beschouwing. In andere bedrijven en bedrijfjes deden zich misstanden van denzelfden aard voor. Amsterdam leerde uit eigen, bittere ervaring, den waren aard van de „arme" joden kennen. Véel verontwaardiging wekten de diefstallen, door joden en immigranten gepleegd bij de vervaardiging van uniformen voor het Nederlandsche leger. Het vervangen van vullingswatten door ondeugdelijken rommel werd zeer terecht aangevoeld als een rechtstreeksche poging om aan de moeilijkheden van Nederlandsche jongens aan de grenzen geld te verdienen.
De uitwerking, die het kennisnemen van deze practijken en misdaden op de Amsterdamsche bevolking heeft gehad in verband met het algemeene jodenvraagstuk, is het beste getypeerd door de joden, die reeds vroeger in Nederland en in Amsterdam verblijf hielden. Het waren déze joden, die met een fellen haat tegen vele immigranten bezield waren. Hun redeneering luidde: Deze immigranten kweeken anti-semietisme, ze bederven het voor zichzelf, maar vooral voor ons!
Zij hadden gelijk, indien ze daarmee bedoelden, dat de Amsterdamsche bevolking langzamerhand tot nadenken werd gebracht, niet slechts over de immigranten, maar over het geheele joodsche vraagstuk. Zij hadden gelijk, indien ze van het optreden van hun rasgenooten een doorbreking verwachtten van den min-of-meer romantischen sluier, die men heel handig om het jodendom had geweven. Amsterdam begon de joden met andere oogen te bekijken. Men haalde zich plotseling allerlei dingen te binnen, die oogenschijnlijk slechts afzonderlijke voorvallen zonder beteekenis waren, maar die nu, algemeen bezien, veel gingen lijken op uitingen van een algemeene geestesgesteldheid. Men dacht aan het joodsche knoeien van straatventers met gewicht en prijzen, aan de „nep-markt"

op het Waterlooplein, het centrum van alle joden-leven. Het Waterlooplein werd de meest beruchte omgeving van Amsterdam. Daar kocht men sigaren zonder banderolle, daar werd gehandeld in gestolen goed. Wie zijn rijwiel miste, kon er in sommige periodes vrijwel zeker van zijn, het op het „plein" terug te kunnen koopen. Een verloren of gestolen rijwielplaatje, verving men heel gemakkelijk door op het Waterlooplein een nieuw te koopen, tegen „gereduceerden" prijs. Speciale dievenbendes waren erop berekend, de voor den omzet gewenschte aantallen ter beschikking van den handel te stellen.
Het Waterlooplein had voor de werkloozen en hun gezinnen nòg een beruchte beteekenis: De voddenmarkt. De voddenjoden, opkoopers van lompen, stalden er hun waren uit. Nederlandsche moeders kwamen daar naar toe. De weinige steuncenten maakten het haar niet mogelijk normale kleeren voor man en kinderen te koopen. De enkele moeizaam uitgespaarde kwartjes en dubbeltjes werden op de voddenmarkt besteed aan het uitzoeken van afgedragen kleeren . . . De jood verdiende aan het leed van Amsterdamsche arbeidersgezinnen, evengoed als op het platteland de joodsche opkoopers profiteerden van den nood van onzen boerenstand om oud goud in hun bezit te krijgen: oorijzers, ringen en erfstukken. Menige boerenvrouw heeft daartoe over moeten gaan. Maar menige zelfbewuste Nederlandsche boer heeft den oosterschen parasiet hardhandig van zijn erf verjaagd.
Dat dit alles niet geleid heeft tot een algemeene actie van het Volk tegen de joden, danken zij slechts aan de welwillende medewerking van de verjoodschte pers en van de regeering. Geen slecht woord kon in de pers over joden of immigranten verschijnen. Men vreesde er politieke propaganda uit voor de nationaal-socialisten. Maar in Amsterdam is de herinnering daaraan blijven leven. Vele inwoners hebben ruimer adem gehaald en een zucht van verlichting geslaakt, toen de maatregelen der bezettende overheid aan het wroeten en uitbuiten door joden en immigranten een einde kwamen maken. Ook heden ten dage, nu vele verhoudingen door politieke motieven vertroebeld zijn, kan men van de menschen in vertrouwelijke

gesprekken, waar iedere politiek buiten blijft, de vreugde hooren over het einde van deze verschrikkelijke jaren, die Amsterdam als immigrantencentrum heeft moeten doormaken.

5. Algemeene conclusies die door de feiten gerechtvaardigd worden.

Het Nederlandsche Volk heeft in de laatste tien jaren, wellicht de moeilijkste jaren van zijn volksbestaan, practisch geleefd onder de heerschappij van het jodendom. Altijd verborgen, maar evengoed altijd aanwezig, hebben de joden, aangevuld met en gesteund door de immigranten, leiding gegeven aan het leven van het Volk op alle levensterreinen.
De anti-Duitsche gezindheid van de opeenvolgende Nederlandsche regeeringen van 1933 tot aan 10 Mei 1940, is terug te voeren op de anti-Duitsche leidende figuren der politieke partijen. De jood Asscher leidde den „Vrijheidsbond", de liberale hitsers. De vrijmetselaar en jodenknecht Oud leidde den Vrijzinnig-Democratischen Bond. De joden Polak, Broekman, De Miranda, Kleerekooper, stimuleerden de actie der marxistische S.D.A.P. De jood Wijnkoop en consorten vormden in Nederland de handlangersbende van Stalin's bolsjewisme. Joden stonden achter den olie-verbonden Colijn. Joden waren de beste vrienden van Colijn, De Wilde, Deckers, Steenberghe, Verschuur: de voormannen van de vroegere rechtsche coalitie. Mannheimer, Mendelssohn en dergelijke figuren beheerschten de staatsfinanciën, beschermd door de regeering.
Zwanenberg, de ongekroonde varkenskoning, speelde naar eigen goeddunken met de levensbelangen van den Nederlandschen boerenstand.
Deze anti-Duitsche gezindheid, bewerkt door de joden, heeft ons land tenslotte zoover gebracht, dat het in den oorlog van 1939 aan den verkeerden kant stond, en de gevolgen moest dragen en nòg moet dragen, die aan Engeland's handlangers nu eenmaal beschoren zijn. Het zijn in feite dus de joden, die voor dezen toestand van het oogenblik verantwoordelijk zijn. Zij hebben ook de actie tot vernieuwing van het Nederlandsche Volk opgehouden en gesaboteerd. Zij hebben

de wegen versperd die naar nieuwe welvaart konden leiden. Al deze feitelijke conclusies zouden wellicht de rechtvaardiging kunnen zijn voor een scherpe actie tegen het jodendom. Voor ons zijn zij meer. Voor elken nationaal-socialist is de practijk van het jodenvraagstuk, de gevolgen die het voor de bevolking heeft meegebracht, slechts een bewijs voor de stelling, dat elk Volk ten gronde gaat, dat geen acht geeft op de natuurlijke eischen van bloed en ras.
Het nationaal-socialisme gaat er van uit, dat welvaart, geestelijke gezondheid en cultureele verheffing van een Volk in dit tijdperk van de geschiedenis slechts kunnen worden verwezenlijkt in een organisch opgebouwde volksgemeenschap. Het nationaal-socialisme stelt den eisch, dat die volksgemeenschap een krachtig geheel vormt, dat niet kwetsbaar is door invloeden van buiten, en dat slechts door eigen bestuur en verantwoordelijkheid zijn doel kan bereiken. Het ras, de afkomst van de volksgenooten, is daarbij één van de factoren, die den doorslag geven bij de vraag, wie wel en wie niet tot de volksgemeenschap behooren. Een Volk, dat het ras vergeet, verzwakt zichzelf. Het verliest de weerstandskracht tegen vreemde invloeden, maar het verliest ook de inspireerende krachten tot opbouw, vernieuwing en verdere ontwikkeling. De uitwendige overheersching door vreemden moet leiden tot inwendige afbraak.
Zóó luidt het gezonde, volkomen natuurlijke beginsel, dat vele honderden jaren lang richtsnoer is geweest voor het denken en handelen van ons Volk. De practijk van de laatste honderd jaar heeft doen zien dat een afwijken van dit beginsel niet ongestraft kan blijven. De fout, die te dien aanzien in het verleden is gemaakt, zal door de volksvernieuwende kracht van het nationaal-socialisme moeten worden hersteld.

6. Het jodendom en zijn algemeene positie.

Wie in het licht van de feiten de zaken in grooter verband wil bezien, komt tot conclusies, die men anders niet voor gerechtvaardigd zou hebben gehouden. De beschouwing van de positie en de daden van het jodendom en de ontwikkeling van het joodsche vraagstuk tot zijn huidigen vorm, brengen ons tot

de conclusie, die wij ook zouden hebben kunnen trekken uit de geschriften van joodsche schrijvers : het jodendom streeft naar de wereldheerschappij, het past alle middelen toe om dit doel te bereiken. Het wil heerschen over de volkeren, en de leden der volksgemeenschappen van zich afhankelijk maken. Onder de geestelijke vaders van de Fransche revolutie vindt men de namen van verschillende joden. En het waren de joden, die uit deze revolutie tenslotte het grootste profijt trokken door het verwerven van vrijheid en gelijkheid voor de wet. De opsteller van de klassenstrijd-leer, Marx, was een jood. En doordat millioenen arbeiders, als aanhangers van deze leer, het begrip „Volk" en het begrip „Vaderland" probeerden uit te schakelen, maakten zij zichzelf gelijk en gelijkwaardig aan den vaderlandsloozen, over de wereld zwervenden jood, tot voordeel van de algemeene positie van dezen laatsten.
Joden ontwikkelden en propageerden de beginselen van het neo-malthusianisme, het begin van de uitroeiing der volkeren langs biologischen weg. Wanneer de leden van een volksgemeenschap deze beginselen gaan toepassen, verzwakken zij in korten tijd de weerstandskracht van het Volk waartoe zij behooren. Het is tenslotte wederom de jood die daarvan de vruchten plukt, omdat sterke volken minder vatbaar zijn voor zijn ideeën en ondermijning dan zwakkere.
Dit zijn drie voorbeelden uit de laatste eeuw : uitvindsels van joden, geheel en al passende in het joodsche streven naar de wereldbeheersching. Het is àl te goedgeloovig, daarin niets anders te zien dan de individueele ideeën en de persoonlijke actie van enkele menschen, die nu „toevallig" ook tot het joodsche ras behooren.
Uit deze voorbeelden spreekt geheel iets anders. Er spreekt de voortdurende wil uit, die door de joden, over de geheele wereld verspreid, wordt gehandhaafd, de wil om te heerschen over de volkeren, door de volkeren van binnen uit te ondermijnen, te verzwakken en hun uiterlijke kracht te vernietigen. Het is natuurlijk niet zóó, dat een of ander joodsch congres een plan op schrift zou hebben gesteld ter bereiking van dit doel. Het is ook niet zóó, dat Marx en Malthus en hoe de verdere joodsche apostelen van haat en ondermijning ook mogen

heeten, een omlijnde opdracht zouden hebben ontvangen van de wijze waarop ze hun stelsels moesten inrichten, propageeren en prediken. Maar het is zoo, dat in het geheele joodsche volk een geestesgesteldheid heerscht die op al deze dingen is gericht. Instinctmatig denken de deelgenooten van het joodsche ras in dezelfde richting. De uitoefening van den joodschen eeredienst is een stimulans om deze geestesgesteldheid te behouden en te versterken.

In dit licht bezien is het ook vanzelfsprekend, dat het verzet tegen joodschen invloed en aanmatiging niet dateert van de laatste jaren en al evenmin door het nationaal-socialisme of fascisme is uitgevonden. In twee duizend jaren nieuwe geschiedenis zijn telkens weer de volkeren in opstand gekomen wanneer joden zich, met welke middelen dan ook, een heerscherspositie hadden verschaft. Steeds heeft dit verzet geleid tot bevrijding en verbetering.

Wij, nationaal-socialisten, voeren een strijd die niet gaat tégen iets, maar vóór het Nederlandsche Volk en het Nederlandsche vaderland. Het is ons levensdoel den nood van ons Volk te lenigen, het zijn eer, zijn vrijheid, zijn bestaan en zijn welvaart terug te geven, het te voeren naar een toekomstig volksgeluk als het nog nimmer heeft gekend.

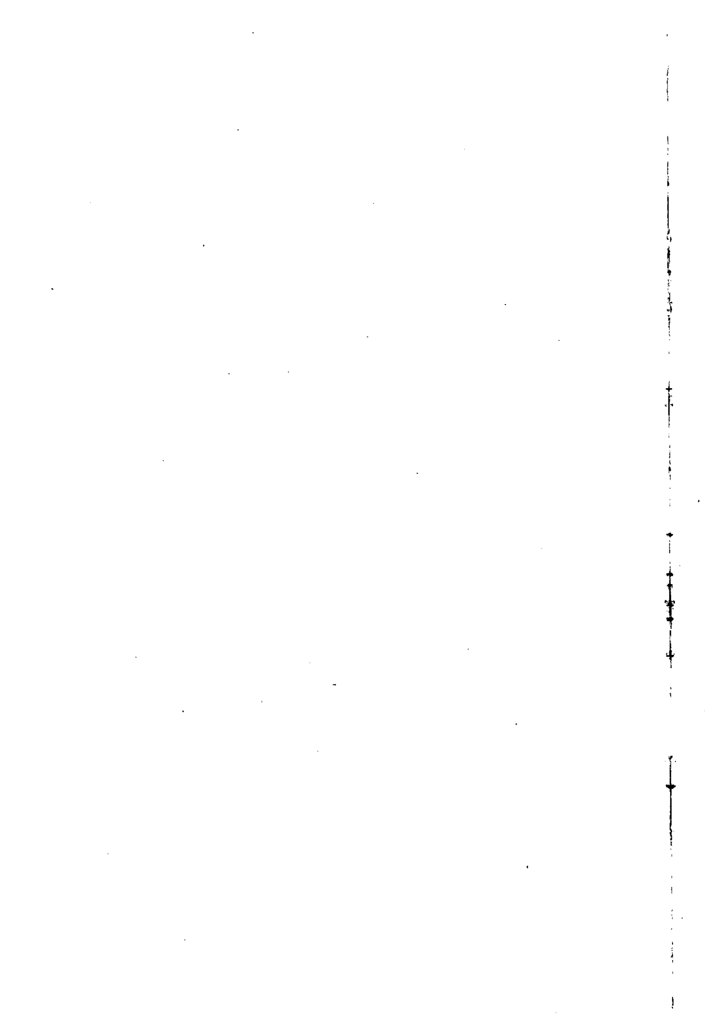
Al wat ons daarbij den pas wil afsnijden, al wat zich schuldig heeft gemaakt aan het veroorzaken van den noodtoestand waarin Nederland zich thans bevindt, al wat nu of in de toekomst ons Volk zou kunnen bedreigen : dat alles vindt in iederen nationaal-socialist een onverzettelijken vijand. Het jodendom heeft zichzelf opgeworpen als de uitdrukking van die vijandschap en als de exponent daarvan. Het moet daarom ook de gevolgen daarvan dragen.

De uiteindelijke oplossing van het joodsche vraagstuk is een zaak die in grooter verband dan van Nederland alleen zal worden behandeld. Duitschland, dat de grondslagen heeft gelegd voor de nieuwe verhoudingen in ons werelddeel, dat met zijn volkskracht en met zijn bloed de toekomstige ontwikkeling en bloei van Europa heeft verzekerd, ditzelfde Duitschland zal de leiding hebben, óók bij de oplossing van dit internationale vraagstuk.

Welke gevolgen dit zal meebrengen voor het gemeenschapsleven in Nederland en voor de joden in Nederland valt nog niet volledig te overzien. Wie echter de, in het voorafgaande geschilderde, ontwikkeling van de joodsche macht heeft begrepen, zal gemakkelijk den weg kunnen vinden, waarlangs deze macht moet worden afgebroken en vernietigd, opdat de vrijheid van het Nederlandsche Volk worde hersteld.

AANHANGSEL.

INHOUD:

Joden in Nederland.

Aantal ± 200.000. 1,75 %.
Amsterdam: ± 125.000. 16%.
In verschillende beroepen:

a. Advocaten.

Amsterdam,	totaal	452,	aantal	joden	185,	percentage:		40.
Alkmaar	,,	30	,,	,,	9	,,		30.
Haarlem	,,	80	,,	,,	25	,,		33.
Dordrecht	,,	24	,,	,,	9	,,		36.
Groningen	,,	58	,,	,,	12	,,		20.

b. Medici.

Percentage joden op de Nederlandsche medici: 21.
Percentage joden op de Ned. Medici in Den Haag: 11.2 (1934)
Percentage joden op de Ned. Medici in Amsterdam: 50.

c. Diversen.

Amsterdamsche effectenbeurs: Ruim 50% joodsch.
Amsterdamsche Diamantbeurs: Ruim 95 % joodsch.
Het verjoodschte A.N.P.-bureau verzond berichten aan 70 bladen in Nederland.
In de „Tweede Kamer" waren 9 van de 100 leden joden.
In Amsterdam bevond zich het zakenleven voor 70% in joodsche handen. De joden waren eigenaars van 80% van het totaal aan bedrijfskapitaal.
Van 1935 tot 1940 werden door joodsche immigranten 386 industrieele ondernemingen van beteekenis opgericht.

d. Voorlichting.

De redactie van het „Algemeen Nederlandsche Pers-bureau" (A.N.P.). dat aan zeventig Nederlandsche bladen berichten per telex-nieuwsdienst doorzond, bestond in Mei 1940 uit:

Mr. J. Belinfante, jood, adj. directeur;
A. Cohen, jood, chef-redacteur;
J. Nunes-Vaz, jood, redacteur-verslaggever;
L. de Wolff, jood, sport redacteur;
M. S. Vaz Diaz, jood.
Daarnaast werkten in de leiding van dit bureau te Amsterdam slechts drie Nederlandsche journalisten.

e. Politiek.

De volgende joden speelden een belangrijke rol in het politieke leven der democratische partijen:
Abraham Asscher, Eidje Polak, Henri Polak, E. Boekman, S. R. de Miranda, Meyer Sluyser, A. Sajet, Alida de Jong, David Wijnkoop, Josephus Jitta, Van Gelderen, Theeboom, Gobits, Van Lier, Prins, Frank, Van Nierop, Van Zanten, M. M. Cohen, I. H. J. Vos.

Uitspraken over joden.

Maarten Luther:

Uit: „Over joden en hun leugens", 1543, Wittenberg:

„In de eerste plaats moeten hun scholen en synagogen in brand gestoken worden en wat niet branden wil met aarde overgooid en bedekt worden, zoodat geen mensch in der eeuwigheid nog een steen of een sintel ervan te zien krijgt. In de tweede plaats moeten hun huizen evenzoo worden vernietigd en afgebroken, want ook hierin bedrijven ze hetzelfde als in hun scholen. In de plaats daarvan zou men ze wellicht onder één dak of in een stal kunnen huisvesten, gelijk de zigeuners, opdat zij beseffen dat zij in ons vaderland niet de meesters, zijn, waarop zij zich laten voorstaan.
Ten derde moet men ze al hun Talmoed- en gebedenboeken, waarin zoo'n afgoderij, bedrog, laster en gevloek verkondigd wordt, ontnemen."

Dr. Abraham Kuyper: „De Standaard", 1878.

„Toen de moderne predikanten zelve joden naar den geest werden sprak het vanzelf, dat hun geest zich voor den geest onzer hedendaagsche joden had te buigen."

„Ons Program", 1878, blz. 183.

„Aan deze verklaring haasten wij ons intusschen toe te voegen:

a. dat hiermee volstrekt het onloochenbare feit niet wegvalt dat de joden wel met ons van eenzelfde Rijk, maar niet van eenzelfde natie zijn en wel terdege als gasten in ons midden verkeeren; alsmede

b. dat men zich vergissen zou, indien men den invloed van de joden ten onzent voor zoo onschuldig hield en voor hun reactie tegen het Christendom de oogen dicht deed."

„Liberalen en joden", blz. 9.

Men komt van lieverlede tot de ontdekking, dat, onder den mantel van liberalisme, metterdaad de joden heer en meester in ons werelddeel zijn geworden en niet slechts de publieke opinie in de meeste landen maar ook de internationale betrekkingen tusschen de kabinetten beheerschen."

Prof. Anema:

„De Standaard", 22 Juli 1933.

„De Christenen zijn soms wel ingegaan tegen de joden, maar zij namen, terwijl zij hun invloed trachtten tegen te gaan, hun grondfout over. Zij werden joodsch van opvatting. En daar schuilt nu juist het joodsche gevaar."

Benjamin Franklin:

„Constitutioneele Conventie der V.S.", 1789.

„Er is een groot gevaar voor de Vereenigde Staten van Noord Amerika; dit groote gevaar is de Jood. Mijne Heeren, in welk land zij zich ook hebben gevestigd, zij hebben daar het zedelijk peil verlaagd en den graad der eerlijkheid in den handel verminderd.
Indien zij niet worden geweerd, zullen binnen 200 jaar onze kinderen op de velden werken om de Joden te voeden, terwijl zij in hun kantoren blijven en zich vroolijk de handen wrijven."

Roomsch Katholieke Kerk:

Paus Benedictus XIV: „Bulla a quo primum".

„Zoo komt het, dat zij (de joden) met Christenen onder één dak verblijven, zich als de meesters der Christenen gedragen, en daarop groot gaan. Ja men kan in steden en dorpen niet enkel reeds Joden onder de Christenen vermengd zien, maar men aanschouwt zelfs de bespottelijkheid dat Christenen leven als dienstbaren bij Joden. Verder bemoeien zich de Joden met handel, maar op deze wijze hebben zij geweldige rijkdommen verworven."

Innocentius III:

„Deze decreten zult gij, broeders, te beter kunnen handhaven, als gij zelf Uw goed en Uw recht niet aan de joden verpandt, geen handel met hen drijft, in geen betrekking tot hen komt, in één woord: U verre van hen houdt."

Provinciaal Utrechtsch Concilie 1924:

„Met de Joden, die allervijandigst staan tegenover de eer van het kruis van Christus, dat hun een ergernis is, moet omgang en vertrouwelijkheid ten krachtigste vermeden worden. De pastoors moeten ervoor waken dat Christenen niet hun dienst geregeld aan de Joden geven, zoodat zij hun dienaren en huisgenooten worden."

Oorlogen en revoluties.

a. Wereldoorlog 1914—1918.
Het werk van de internationale bankjoden uit het huis Rothschild.

b. Russische revolutie 1917.
Het werk van de joden Trotsky, Litwinof (Wallach Meer), Abramowitsch en Kaganowitsch.

c. Duitsche revolutie 1918.
Het werk van de joden Kurt Eisner, Rosa Luxembourg.

d. Oostenrijksche revolutie 1918.
Het werk van de joden Otto Bauer en Breitner.

e. Hongaarsche revolutie 1919.
Het werk van de joden Bela Kun, Peter Grünbaum en Weinstein.

f. Spaansche revolutie 1936.
Het werk van de joden Neumann, Rosenberg en Alvarez Delvaoyo.

g. Wereldoorlog 1939
Joden in de Fransche regeering: o.a. Mandel, Jean Zay.
Joden in de Engelsche regeering: o.a. Hore Belisha, John Simon.
In de Amerikaansche regeering: o.a. Morgenthau.

INHOUD.